

λίαν ἀνδρῶν του κατὰ τοῦ στρατοῦ τοῦ Σετιβάγιο ἐνίκη-
σεν αὐτὸν καὶ πολλοὺς τῶν στρατιωτῶν του κατέσφαξεν.

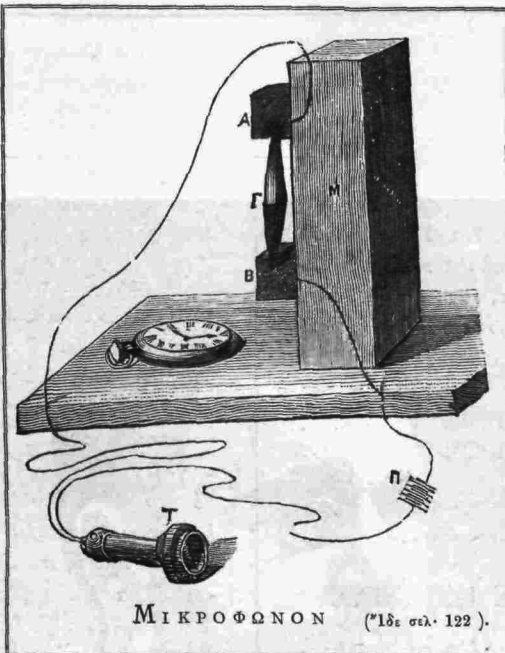
Ἡ Ζουλουάνδη, κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ἀκτῆς
τῆς Ἀφρικῆς, ἔχει ἑκτασιν 15,000 τετρ. μιλίων καὶ πλεον
τῶν 300 χιλιάδων κατοίκους, οἵτινες Ζουλοῦ ὀνομαζό-
μενοι, προσομοιάζουσι μὲν ἐν τισι τοῖς Κάφφοις,
τὸ πλεῖστον ὅμως εἰσὶν ὅλως διά-
φοροι. Ἐχοντες λίαν ἀορίστους
ιδέας περὶ θρησκείας, πιστεύοντες δ'
ὅτι Θεὸς δὲν εἶνε ὄν τι ἀγαθόν, ἄξιον
λατρείας, ἀλλὰ πνεῦμα πονηρόν, δεό-
μενον ἐξίλασθριων τελετῶν ἐκ μέρους
τῶν ἀνθρώπων, εἰσὶ πεπλασμένοι κατ'
εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ θεοῦ των αὐτοῦ,
ὁποῖον φαντάζονται αὐτόν, διότι φη-
μίζονται ὡς πονηροί, δεισιδαίμονες
καὶ προδοτικοί, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ
παύσωσι τοῦ νὰ ᾤσιν ἀνδρεῖοι. Ἡ πο-
λυγαμία εἶνε γενική, καίτοι δὲ αἱ γυ-
ναῖκες ἐνεργοῦσι τὸ πλεῖστον τῆς
ἐργασίας μέρος ἐν τε τῷ οἴκῳ καὶ τῷ
ἀγρῷ, ἡ θέσις αὐτῶν δὲν εἶνε τόσο
ταπεινωτική ὡς μεταξὺ τῶν Ὀττεν-
τόττων καὶ τινων ἄλλων ἀγρίων Ἀφρι-
κανῶν. Αἱ κόραι ἀγοραζόμεναι ὅπως
γίνωσι σύζυγοι παραιτοῦνται ὑπὸ τῶν
συζύγων των ἐνίοτε μετὰ ἢ ἀνευ λόγου μὴ ὑπάρχοντος
κανονικοῦ διαζυγίου. Ὁ ἀνὴρ συνήθως ἐκλέγει μίαν τῶν
συζύγων ὡς τὴν «μεγάλην γυναῖκα», ὁ δὲ πρεσβύτερος
υἱὸς τῆς γυναικὸς ταύτης γίνεται ὁ κληρονόμος τῆς
περιουσίας. Αἱ θρησκευτικαὶ δὲ τελεταὶ καὶ πανηγυρεῖς

τερος ἐπωφελοῦμενος ὅμως ἅμα τῶν ἐσωτερικῶν διχονοιῶν,
ἐποφθαλμιῶν δὲ τὴν διαδοχὴν τοῦ πατρὸς του κατεδίωξε
τοὺς ἀδελφούς του ὅτε οὗτοι συνήθροισαν ὁπαδοὺς καὶ
ἐπορεύθησαν εἰς Νατὰς ὅπως ἐπικαλεσθῶσι τὴν ἀγγλικὴν
προστασίαν, καὶ ἐν αἵματηρᾷ μάχῃ ἐφονεύθησαν πέντε, καὶ
οὕτω τὸ στέμμα θὰ περιήρχετο εἰς αὐτὸν ἀμέσως ἐὰν

τὸ συγκροτηθὲν συμβούλιον τῶν ἀρ-
χηγῶν τῶν Ζουλοῦ δὲν ἀπεφάσκειν,
ὅτι καίτοι ὁ Πάνδα ἦτο πολὺ καλὴ
κεφαλὴ διὰ τὸ κράτος τῶν Ζουλοῦ,
ἐχρειάζετο ὅμως χεῖρας καὶ πόδας,
καὶ ὅτι ἐν τῷ ὁ Πάνδα διέμενε βασι-
λεύς, ὁ Σετιβάγιος ἔδει νὰ εἶνε πρω-
θυπουργός. Τοῦτο ἐγένετο τῷ 1856,
κηρυχθέντος τοῦ Σετιβάγιου καὶ δια-
δόχου τοῦ θρόνου. Μετὰ τὸν θάνα-
τον δὲ τοῦ Πάνδα τῷ 1872 καὶ τῇ
συγκαταθέσει καὶ τοῦ διοικητοῦ τοῦ
ἀκρωτηρίου σὶρ Shepstone ἐγκαθι-
δρύθη βασιλεὺς τῶν Ζουλοῦ.

Ἡ βασιλεία τοῦ Σετιβάγιο δὲν
ἐστερεῖτο καὶ περιπετειῶν. Ἀλλ' ὁ
κατὰ τὸ 1879 πόλεμος τῶν Ζουλοῦ
μετὰ τῶν Ἀγγλων, καθ' ὃν νικηθεὶς
ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Οὐλοῦνδ κατέφυγεν
ἐν Ἀμανζιεκάζ, συλληφθεὶς ἐν τῷ

δάσει Γκόμ τῇ 28 Αὐγούστου, ἐγένετο δὲ ὑποτελὴς τῇ βασι-
λίᾳ τῆς Ἀγγλίας, ἦτο τὸ προανάκρουσμα τῶν τελευ-
ταίων συμφορῶν του, αἵτινες λέγεται ὅτι δὲν ἐπεσφραγίσθη-
σαν διὰ τοῦ θανάτου του διότι τελευτᾷ εἰδήσεις ποιοῦ-
σιν ἡμῖν γνωστὸν ὅτι εὐρίσκεται κεκρυμμένος ἐν Ἰνκάνδλη.

ΜΙΚΡΟΦΩΝΟΝ (*18ε σελ. 122).

ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΝ (*18ε σελ. 123).

τῶν Ζουλοῦ παραπλήσια τῶν ἄλλων ἀγρίων φυλῶν θεω-
ροῦνται παρὰ τῶν Εὐρωπαίων ἀνθρώποι.

Ἡ φυλετικὴ ἱστορία τῶν Ζουλοῦ εἶνε γνωστὴ ἡμῖν
πρὸ 50 ἐτῶν, ὅτε ἐκυβέρνα ὁ δεσποτικὸς Βασιλεὺς Σχάκα.

Ἐκτοτε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως Διγγάν ὁ
ἀδελφὸς αὐτοῦ Πάνδα διεδέχθη τὸν θρόνον διατηρῶν καὶ
φιλικὰς σχέσεις μετὰ τῶν Εὐρωπαίων. Ἀλλ' ὁ Σετιβά-
γιος ὁ πρεσβύτερος τῶν υἱῶν του ἱκανώτερος καὶ ἀνδρειό-

ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΝ (*18ε σελ. 123).

Ο Φ Φ Ε Μ Π Α Χ

Ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Παρισίων «Folies dramatiques» ὀλίγας
ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ὀφφεμπαχ ἐδόθη ἡ ἑκατοστὴ
παράστασις τοῦ μελοδραματίου του «La fille du tambour ma-
jore» μεθ' ἣν παρετέθη μέγα συμπόσιον. Τὸ μελοδραμάτιον
τοῦτο ἦτο τὸ ἑκατοστὸν ἔργον τοῦ Ὀφφεμπαχ.

Ἡ ἐφημερίς, παρ' ἧς ἠρύσθημεν τὴν εἰδήσιν ταύτην, προστί-
θησι. «Παρήλθον 25 ἔτη, ἀφ' ὅτου ὁ Ὀφφεμπαχ ἤρξατο τὸ

μουσουργικὸν στάδιον. Ὅσακις ἡ τρομερὰ ποδαλγία δὲν ἐκράτει αὐτὸν κλινήρῃ, τὸ αἰετοπτε νεάζον αὐτοῦ πνεῦμα εἰργάζετο παρασκευάζον νέας ἐπιτυχίας. Αἱ συνθέσεις παρέσχον αὐτῷ φήμην καὶ πλοῦτον, ὅστις ὅμως, μὴ ἀρκεσθεὶς εἰς ταῦτα, συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ γείνῃ διευθυντὴς θεάτρου, καὶ ὧντος ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ θεάτρου Calté. Ἡ ἐπιχειρήσις αὕτη καλλιτεχνικῶς προέβαιεν ἀριστα, ἀλλ' οἱ περὶ τὸν διευθυντὴν, οὐχὶ μετὰ τῆς δεούσης εὐλικρινείας φερόμενοι, ἐπήνεγκον τὴν καταστροφὴν αὐτοῦ, ἀπολέσαντος πᾶσαν τὴν χρηματικὴν οὐσίαν, ἣν διὰ μόχθων εἴκοσιν ἔτων συνήθροισεν. Ἦναγκάσθη ν' ἀρχίσῃ ἐκ νέου, καὶ οὕτω τὸ ἐν μελοδραμάτιον ταχέως ἠκολούθει τὸ ἄλλο.

Ἡ μουσικὴ γονιμότης τοῦ ἀνδρὸς ἦτο ἐκ τῶν σπανίων. Καὶ ἡ ὁδυνήρᾳ δὲ αὕτη ἀσθένεια δὲν κατίσχυεν αὐτοῦ. Κατατρυχόμενος ὑπὸ δριμύτων πόνων περιεκαλύπτετο διὰ θερμῶν ἐνδυμάτων καὶ οὕτω μετεκομίζετο εἰς τὸ θέατρον, ἵνα διευθύνῃ τὴν τελευταίαν δοκιμασίαν νέου τινὸς ἔργου. Πολλάκις ἀπήντησαν αὐτὸν κατακείμενον καὶ μελωδίας γράφοντα, ἃς περιέμενε τὸ θέατρον, ἀλλ' ἐκ τῶν πόνων ἀναγκαζόμενον νὰ διακόψῃ τὴν ἐργασίαν· μόλις ὅμως ἐπερχομένης βελτιώσεως, ἀναλαμβάνοντα τὴν γραφίδα, ὡς εἰ οὐδὲν κακὸν συνέβη. Ὁ Ὀφφεμπαχ συνέθετε καθ' ὁδόν, ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, τὴν ἡμέραν, τὴν νύκτα, ἀπανταχοῦ καὶ πάντοτε ὁσάκις ἠδύνατο νὰ διαθέσῃ μίαν ὥραν.

Ὁ Ὀφφεμπαχ ἀπέθανε τῷ 1882.

ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΖΕΥΓΟΣ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ

Ἡ τελευταία ἐν Ἰσπανίᾳ ἐπανόστασις ἣτις ἐξακολουθεῖ ὑποσκάπτουσα τὸν θρόνον τοῦ βασιλέως Ἀλφόνσου καὶ ἣτις διήγειρε τὴν προσοχὴν συμπάσης τῆς Εὐρώπης μᾶς δίδει εὐλογον περιστασίαν πρὸς δημοσίευσιν τῶν εἰκόνων τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους.

Ὁ Ἀλφόνσος εἶνε υἱὸς τῆς Ἰσαβέλλας Β', τῆς ἐξωσθείσης τῆς Ἰσπανίας, σύζυγος τῆς ὁποίας ἦν ὁ δὸν Φραγκίσκος de Bourbon τῆς ἀρχαίας Ἰσπανικῆς βασιλικῆς οἰκογενείας νυμφευθεὶς αὐτὴν τῷ 1846. Ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς Ἰνφάντα Λουίζα ἐνυμφεύθη συγχρόνως τὸν Δουκά Μονπανσιὲ νεώτερον υἱὸν τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου Φιλίππου, πρὸς τὸν σκοπὸν ἕαν ὁ γάμος τῆς βασιλισσῆς Ἰσαβέλλας ἀναδειχθῇ ἀπαις, περιέλθῃ τὸ στέμμα τῆς Ἰσπανίας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἐγγόνου του, ὅπερ ὅμως δὲν ἐπετελέσθη.

Ἡ Μαρία Χριστίνα τέως ἀρχιδούκισσα τῆς Αὐστρίας πρὶν εἶτι νυμφεῖσθαι τὸν Ἀλφόνσον κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1879 παρητήθη τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς ἐπὶ τοῦ θρόνου ἐνώπιον τῶν ὑπουργῶν καὶ τῶν προέδρων τῶν δύο βουλῶν ἐν ἐπισήμῳ τελετῇ.

Ἡ παραιτήσις αὕτη ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ νόμου τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἀψβουργικοῦ οἴκου, καθ' ὃν πᾶσα πριγκίπισσα νυμφευμένη ξένον, δεόν νὰ παραιτῇται δι' ἑαυτὴν καὶ τοὺς ἀπογόνους τῆς τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς ἐπὶ τοῦ Αὐστριακοῦ θρόνου.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΖΟΛΑ

Δὲν εἶνε πολὺς χρόνος ἀφ' ὅτου ὁ συγγραφεὺς τοῦ Assommoir ἐγένετο γνωστὸς ἡμῖν διὰ τοῦ πολυκρότου αὐτοῦ μυθιστορήματος τῆς Νανᾶς ἣς τὴν δυσκολωτάτην μετάφρασιν ὀφείλομεν εἰς δέκιμον μετάφραστήν ὑπὸ τὸ γνωστὸν ψευδώνυμον Φλόξ. Ὁ Ζολὰ γεννηθεὶς ἐν Παρισίοις τῷ 1840 καὶ νεώτατος ἐτι στερηθεὶς τοὺς γονεῖς αὐτοῦ προσήλθεν ὡς ὑπάλληλος παρὰ τῷ πρώτῳ βιβλιόπωλῃ Hachette καὶ μετὰ τοῦτον δὲ παρὰ τῇ συντάξει τοῦ Figaro.

Ἀλλ' ὁ πτωχὸς νέος ὅστις καὶ εἰς τὴν ἐσχάτην ἐνδειαν περιήλθεν, ἠδυνήθη διὰ τῆς θελήσεως καὶ τοῦ ἀκραδάντου αὐτοῦ χαρακτήρος νὰ νικήσῃ καὶ σήμερον εἶνε πεφημισμένος καὶ πλούσιος, ζῶν τὸν ἥρεμον τῆς οἰκογενείας βίον ἐν μέσῳ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν

τέκνων αὐτοῦ. Τὸ α' ἔργον τοῦ Ζολὰ εἶνε τὸ Contes à Ninon, εἴτα τέσσαρα ἄλλα ἅτινα ἐσκανδάλισαν τὴν παρισινὴν κριτικὴν, μετὰ ταῦτα ἡ σειρά τῶν Rougon Macquart καὶ τελευταῖα τὸ Assommoir καὶ ἡ Nana. Ὁ Ζολὰ ἔγραψε καὶ θεατρικὰ ἔργα ἅτινα ὅμως πλὴν τῆς Νανᾶς ἣτις δραματοποιηθεῖσα ἐδιδάχθη ἀπὸ τοῦ θεάτρου Variétés, τὰ λοιπὰ δὲν ἔτυχον ἐπιτυχίας τινός. Ὁ Ζολὰ ἀποκαλεῖ τὰ μυθιστορήματά του « ἠθικὴν ἔμπρακτον » ἀλλ' ἐλλείψει χώρου βραδύτερον θέλομεν ἐπανελθεῖ μεταφέροντες ἐν μεταφράσει εἰς τὰς στήλας μας λαμπρὰν κριτικὴν ἀνάλυσιν τῶν ἔργων του ἐκ τῆς Foyer Illustré.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΔΥΟ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΕΡΓΑ

Ἡ περίοδος αὕτη τοῦ ἐλληνικοῦ θεάτρου ὑπῆρξε κατὰ πολὺ εὐτυχεστέρα παρελθουσῶν τοιοῦτων καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν διδασκαλίαν ὡραίων ἔργων ἰδίως δὲ πρωτοτύπων. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές ὅτι τινὰ τούτων ἦσαν γνωστὰ πρὸ πολλοῦ τινὰ δὲ οὐδὲ λόγου κἂν ἄξια οὐχ ἦττον ὅμως ὁ θίασος τοῦ κ. Δ. Ἀλεξιάδου αἰετοπτε φιλοτιμῶς ἐργαζόμενος πρὸς ἀνύψωσιν τῆς ἐλληνικῆς σκηνῆς, ἐδίδαξε δύο νέα ἔργα ἀναγόμενα εἰς τὸν ἀρχαῖον κόσμον δι' ἃ δὲν ἐφείσθη οὔτε δαπάνης οὔτε κόπου πρὸς ἐντελεστέραν διασκευὴν καὶ ἐπιτυχίαν τούτων.

Τὰ ἔργα ταῦτα εἶνε ἀμφοτέρω τοῦ κ. Πέτρου Ζάνου οὔτινος καὶ ἄλλα ἐδιδάχθησαν κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἐπιγραφόμενα Τὸ Μῆλον τῆς Ἐριδος καὶ οἱ Μνηστῆρες τῆς Πηνελόπης τὸ μὲν πρῶτον εἰς δύο μεγάλας πράξεις τὸ δὲ δευτέρον εἰς πέντε ὡσαύτως μεγάλας.

ΤΟ ΜΗΛΟΝ ΤΗΣ ΕΡΙΔΟΣ. Ἡ κωμῳδία αὕτη ἔχουσα ὑπόθεσιν τὸν γνωστὸν ἀρχαῖον μῦθον ὃν καὶ ὁ φίλος κ. Προβελέγγιος ἐπραγματεύθη ἐν ἐπυλλίῳ δὲν ἱκανοποίησε βεβαίως τὰ προσδοκίᾳς μας αἵτινες ἦσαν λίαν ὑπερβολικαί.

Εἶνε ἀληθές ὅτι ὁ κ. Ζάνος ἐπλησίασε μᾶλλον τὸν χαρακτήρα τῶν Γάλλων ἢ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν ἐλευθεριότητα περὶ τὴν ἑκφράσιν ἐνιαχοῦ μάλιστα καὶ πέραν τῶν ὁρίων τοῦ πρέποντος οὐχ ἦττον ὅμως προσεπάθησε καὶ διετύπωσεν ἐπιτυχῶς τινὰς τῶν χαρακτήρων ἰδίως δὲ τῆς Ἥρας καὶ τῆς Ἐριδος. Ὡσαύτως δὲ προσεπάθησε καὶ ἡ διακόσμησις τῆς σκηνῆς νὰ εἶνε ἀρχαιοπρεπὴς καὶ πλουσία ὀφειλομένης ἐν μέρει τῆς ἐπιτυχίας εἰς τὴν ἱκανότητα καὶ τὸν θερμὸν ζῆλον ὑπὲρ τῆς ἀρίστης διδασχῆς πρωτοτύπων ἔργων εἰς τὸν κ. Δ. Ἀλεξιάδην. — Οἱ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΠΕΝΕΛΟΠΗΣ πολλῶν ὑπέρτερον τοῦ Μήλου τῆς Ἐριδος, εἶνε τεχνουργημένον ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Ὀδυσσεύς, ἣν ἀκολουθεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πιστῶς. Γεγραμμένον μετ' εὐφυΐας εὐτραπέλου καὶ παιζούσης, ἐξελητημένης ὅμως ἐνιαχοῦ, μὴ ἄμοιρον καὶ δραματικοῦ τινος ἐνδιαφέροντος, θὰ ἦτο ἀριστον εἰς τὸ εἶδος τοῦ ἴσως ἂν μὴ σκηναί τινες, ἰδίως ἐν ταῖς τελευταίαις δυοὶ πράξεσιν ἦσαν πλέον τοῦ δέοντος μακραί, ὡς ἡ τοῦ χοιροβοσκοῦ Εὐμαίου μετὰ τοῦ Ὀδυσσεύς ἐπανακάμπτοντος, καὶ ἂν μὴ παρενείροντό τινες φράσεις, ὡς εἰπεῖν, προχρονιστικά, ὡς ἐπὶ παραδείγματι « Ὑμετέρα Μεγαλειότης » καὶ ἡ τερατωδεστέρα, ἣν μνηστῆρ τις πρὸς ἕτερον λέγει, προκειμένου περὶ τῶν ἐνδυμάτων του: « εἶσαι ὅλος μεταξωτός », ἐνῷ, ὡς γνωστὸν, μόλις περὶ τὰ 500 — 600 μ. Χ. ἡ μέταξα ἐγένετο γνωστὴ ἐν Εὐρώπῃ, μετενεχθέντων ὡραίων μεταξοσκώληκος ὑπὸ δύο μοναχῶν ἐξ Ἀσίας εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἐν τούτοις, μεθ' ὅλα τὰ μικρὰ ταῦτα ἐκ παραδρομῆς λάθη, ὁ κ. Π. Ζάνος δικαίως ἐπεκροτήθη, ὡς γνωρίζων τοῖς πολλοῖς διὰ τῆς σκηνῆς τὸν ἀγνωστον ἀρχαῖον ἐλληνικὸν κόσμον καὶ μετ' ἐπιτυχίας, ἣτις μᾶς δικαιοὶ ἀναμένοντας ἐτι μᾶλλον εὐφύεστερα ἔργα.